

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 20-06-21102 ווסרמן נ' הוט מובייל בע"מ

לפני כבוד השופט אלי ברנד

תובע קלוד גבריאל ווסרמן

נגד

נתבע הוט מובייל בע"מ

פסק-דין

במהלך השנים 2016-2020 קיבל התובע 5 שיחות מאת אנשים אשר טען כי הציגו עצמם כנציגי הנתבעת והציעו לו לרכוש ממנה שירותי תקשורת לסולארית תחת הספק ממנו הוא רוכש אותם כיום.

בכל השיחות ביקש התובע מן הדוברים כי הנתבעת ונציגיה יחדלו מלהתקשר אליו וציין בפניהם כי מעולם לא התיר לנתבעת או לאיש מטעמה להתקשר אליו בשיחות שיווק מעין אלה. בתביעה שלפני עתר התובע לחיוב הנתבעת בפיצוי בגין הטרדתו בשיחות אלה בסך 1,500 ₪ בגין כל אחת מארבע השיחות האחרונות ובסך 500 ₪ בגין השיחה הראשונה – אשר לטעמו יש לפצות בגינה ברף נמוך יותר מאחר שלא קדמה לה בקשה מפורשת שלו מנציגי הנתבעת להמנע משיחות נוספות אליו בנושא זה.

במהלך שמיעת העדויות אמנם לא הוצגו לפני תמלילי השיחות אך הנתבעת טענה כי השיחה האחרונה היתה בשם חברה ששמה "הוט-נט" ולא בשמה, כך שאין לקשור אותה אליה. שיחה נוספת מבין הארבע שנותרו היא שיחה שזים התובע עצמו לאחר ששיחה למכשירו ממספר שלא הכיר לא נענתה, כך שלא ניתן לומר כי את השיחה שבסופו של דבר התבצעה יזם מאן דהוא מטעם הנתבעת.

ביחס לשיחות הנוספות טענה הנתבעת כי אין מדובר בנציגים שלה או בעובדיה וכי מבדיקתה עלה שמספרי הטלפון עליהם הצביע התובע כמקור השיחות אינם של מוקד ממוקדיה או של מי ממשווקיה וכי ייתכן שמדובר בשיחות "פשינג", בניסיון להתחקות אחר פרטים שונים של התובע תוך התחזות לנציגיה, כפי שקרה לחברות גדולות אחרות.

לכל היותר, טענה הנתבעת, במידה שאכן מדובר במשווק חיצוני שלה הרי שאין להטיל את האחריות עליה אלא על אותו מפרסם, כפי שנקבע בפסיקת בתי המשפט.

על האמור הוסיפה הנתבעת וטענה כי סעיף 30א' לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1982 (להלן: "החוק") אשר נועד להגן על צרכנים מדברי פרסומת אינו כולל שיחות טלפון אנושיות אלא רק הודעות פקסימיליה, שיחות מוקלטות מחייגן אוטומטי, הודעות אלקטרוניות ומסרונים.

התובע טען מנגד כי שיחות טלפון שיווקיות הן גורם מטריד אף יותר מהודעות מן הסוג הכלול בסעיף 30א' האמור והפנה בהקשר זה להוראות סעיף 30 לחוק הקובעת עונש מאסר של עד שלוש שנים על הטרדה באמצעות מתקן בזק, ולמעשה – מבלי לקרוא לכך בשם זה – טען להפרת חובה חקוקה.

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 20-06-21102 ווסרמן נ' הוט מובייל בע"מ

לאחר שעיינתי בתובענה ובחומר הראיות שהוגש ושמעתי את עדויות וטיעוני הצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להדחות, ואנמק.

אכן סעיף 30 לחוק אינו כולל שיחות טלפון אנושיות במסגרת דברי הפרסום האסורים אשר המחוקק מצא לנכון לקבוע בגינם פיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק.

בנסיבות אלה עסקינן בתביעת נזיקין רגילה, במסגרתה על התובע להוכיח כי בוצעה כלפיו עוולה על ידי הנתבעת וככל שיוכח כי זו אכן ביצעה כלפיו עוולה או מעשה אסור יהיה עליו להוכיח את נזקו ואת הקשר הסיבתי בין העוולה לנזק שנגרם לו לשם קבלת פיצוי.

כפי שציינתי לעיל, לא הונחו לפני תמלילי השיחות בין התובע לאותם נציגים אולם התובע לא הכחיש את טענת נציגת הנתבעת כי על פי התמלילים שהעביר אליה נעשתה האחרונה מביניהן על ידי מי שהציגה עצמו/ה כנציגת חברה בשם "הוט-נט" ולא הנתבעת, כך שברי כי אין מקום לחייב את הנתבעת בגין שיחה זו.

עתה ליתר השיחות, ותחילה לשאלה האם מדובר בעוולה.

סעיף 30 לחוק קובע כך – **"המשתמש במיתקן בזק באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו – מאסר שלוש שנים"**.

עיון בסעיף מלמד כי לבד מן היסודות הנוגעים לתוצאות השימוש הכלולים בהגדרת העבירה שנקבעה בו כלול גם היסוד הדורש כי השימוש במיתקן הבזק יהיה שלא כדין (וראו הבהרת בית המשפט העליון באשר ליסוד "שלא כדין" הכלול בעבירה פלילית ברע"פ 8736/15 זילפה צוברי בר נ' מדינת ישראל (17.1.2018), שם לגבי עבירת האיומים עלפי סעיף 192 לחוק העונשין).

ברע"פ 10462/03 הלינור הראר נ' מדינת ישראל (פ"ד ס(2) 70 (30.6.2005)), העוסק ספציפית בעבירה על פי סעיף 30 לחוק, הבהיר בית המשפט העליון כי לצורך ביצוע עבירה זו יש להבין, לצד הרכיבים העובדתיים האם כוונתה של השיחה היא להטריד או שמא יש לה מטרה לגיטימית אחרת, ואז אין מדובר בעבירה.

ברם, התובע לא הצביע על מקור כלשהו בדין המלמד כי שיחת טלפון לצורכי שיווק היא שימוש במיתקן בזק שלא כדין ועל כן לא הוכח כי מדובר בעוולה.

אינני מקל ראש בטיעוניו של התובע כי מדובר בטרדה שיתכן כי יהיה מי שיטען כי יש בה אלמנט מכביד יותר מאשר מסרוני, הודעות דוא"ל או שיחות מוקלטות מחייגן, אולם המחוקק בישראל מצא לנכון שלא לאסור שיחות כאלה בשונה מאופני התקשורת עליהם אסר לצורך זה (וראו ת"צ (מחוזי מרכז) 1862-11-12 יוסף טויסטר נ' Google Inc. (18.9.2014) פסקה 10).

זאת ועוד, התובע לא הוכיח ביחס לאף אחת משיחות הטלפון האמורות כי הנתבעת או מי מעובדיה הם שחייגו אליו וביצעו את השיחה האמורה, נציגת הנתבעת העידה כי לא זו בלבד אלא שהיא אף ביצעה בדיקה יזומה של מספרי הטלפון מהם טען התובע כי בוצעו השיחות – הגם שלא היה בידו המכשיר אליו הן התקבלו ולא תדפיס מסך המוכיח מאילו מספרים בוצעו – ומצאה כי אין מדובר במוקד ממוקדי הנתבעת או במספר טלפון של מי ממשווקיה החיצוניים (הגם שבכל מקרה לאלו אישיות משפטית נפרדת ממנה) וכי חלקם בכלל מנותקים.

על האמור אוסיף כי כאשר עסקינן בארבע שיחות בסך הכל (ללא האחרונה של "הוט-נט" אך גם אם אכלול לצורך העניין את השיחה שהתובע יזם אל מספר לא מוכר ששיחה ממנו לא נענתה) על

בית משפט לתביעות קטנות בנתניה

ת"ק 20-06-21102 ווסרמן נ' הוט מובייל בע"מ

פני תקופה של מספר שנים שבמהלכן לא טרח התובע לשלוח אל הנתבעת עצמה ולו פניה אחת בכתב באמצעים השונים הזמינים כיום, בה ביקש ממנה לחדול ולהורות לנציגיה השונים להמנע מלהתקשר אליו או הצביע על ההטרדה הנגרמת לו, קשה מאוד לקבל כי מדובר בהטרדה אשר גרמה לו נזק שניתן להעריך ב-1,500 ש"ח לכל שיחה – שיעור נזק העולה ב-50% על הסכום המרבי שקבע המחוקק כפיצוי ללא הוכחת נזק בסעיף 30א' לחוק.

בהקשר זה יוער כי מיד עם קבלת התביעה, שלטענת הנתבעת היא הפעם הראשונה בה נודע לה על תלונת התובע ודרישתו שלא יתקשרו אליו עוד, מיהרה לחסום את מספר הטלפון שלו במערכותיה באופן שלא יבוצעו אליו עוד שיחות שיווקיות (ראו צילום המסך בסעיף 8 לכתב ההגנה) כך שייתכן כי בנקל יכול היה התובע למנוע מעצמו את הטרדה לו פעל המצופה ובמידה שאכן הנתבעת היא הגורם שגרם לו את הנזק.

לפיכך, גם במישור חובת הקטנת הנזק חדל התובע.

הנובע מכלל האמור הוא שהתביעה נדחית.

מאחר שהתרשמתי כי התובע לא פעל בחוסר תום לב וכי ניתן להבין את היסוד להנחתו כי הוא משוחח עם נציגי הנתבעת ומוסר להם שוב ושוב בקשה שלא יתקשרו אליו עוד בנושא זה ומאחר שעסקינן בתביעה קטנה של מי שאינו משפטן מיומן הבקיא באופני ההוכחה של טענות עובדתיות, מצאתי לנכון – לפני משורת הדין – שלא לעשות צו להוצאות למרות התוצאה.

ניתן להגיש בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד תוך 15 יום.

ניתן היום, כ"ב ניסן תשפ"א, 04 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.

אלי ברנד, שופט

